

ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ БАЛКАНСКОГ КУЛТУРНОГ ПРОСТОРА
THEATRE FESTIVAL OF BALKAN CULTURAL SPACE

ХРОНИКА ФЕСТИВАЛА

Број 4

Петак, 15. март 2019.

ПОКРОВИТЕЉ ФЕСТИВАЛА

ГРАД НИШ

Вечерас

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ / Сцена „Раша Плаовић”, Београд, Србија

БАЛКАНСКИ ШПИЈУН

ОКРУГЛИ СТО КРИТИКЕ

„ФИЛОКТЕТ“

Античка драма на савремени начин, сложили су се критичари округлог стола о представи „Филоктет“ Хрватског народног казалишта у Вараждину. Бојан Муњин каже да је оно што је битно после гледања представе шта ми, свако од нас, о томе мисли данас. Ако ми о томе шта се догодило закључујемо да је све безнадежно онда ћу ја рећи да сам против. Хиљаде глувих одлука одводе у ништа, у бесмисао, у злочине, у свет без етике, али појединац одлучује чак и у безнађу. Да или не, то је позиција појединца. Ако ишта држи човеково достојанство то је исправна одлука. Одлуком приклањања човек добија оно што је заслужио. Нема начина да млади ратник буде с кичмом јер нема тог штофа којим тка судбину. Не треба се предати јер морална вертикала није нешто недостижно што могу само ретки. Свако од нас сваког јутра одлучује да ли ће бити Одисеј или млади ратник Неоптолем.

Александра Гловацки сматра да је „Филоктет“ прича о борби малог или мало већег човека да се остане етичан. Крај, међутим, говори да је све аникулација и да она све однесе. Нема избора јер су изманипулисани. Човек нема свест да може да се супротстави Богу. Прича нас се, итекако, тиче и утолико је Филоктет поред њихових судбинских сукоба једна савремена прича.

Професор др Миливоје Млађеновић каже да, ако је реч о етичком и прагматичном као у односу Одисеја и Филоктета, онда је нужно реч и о политичком. Зато не треба расправљати о приступу класици него да је комад осавремењен како је то урадио редитељ Озрен Прохић. Редитељ у том смислу позива Шекспира и неке театролошке ставове. Хор у представи делује као елемент веома модерног и савременог позоришта као и употреба позоришних знакова, театрализација самог театра.

Професор др Ненад Новаковић очекивао је другачијег „Филоктета“, али прихвата и оваквог. Античка драма је препознатљива, али је Софокле у садашњем времену и ми га препознајемо. Има идеолошки призив у вертикалама моралног или етичког. Античке дилеме су оне које смо и ми имали деведесетих, отићи у рат или не, отићи за Одисејем или бити Филоктет. Глумачке поделе спојем младости и искустава дале су резултат као и савремена сценографија, а костими су у функцији представе. Потребна је, треба рећи, доза познавања античке драме. Ово није комад за популус, али је сасвим прихватљив.

Игор Бурић своју критику засновао је на анегдоти о графиту у Берлину на коме пише „Бог је мртав, 1882. - Ниче“, а испод тога „Ниче је мртав, 1900. - Бог“. Ради се о јунацима и Боговима, није

да не волим класику, али постављам питање Шта је Филоктет нама, а шта ми Филоктету? Професор др Јелена Нежић тврди да је свако од нас обележен кад се не прилагоди, кад изгуби способност мимикрије. Пусто, ненастањено острво је сјајно решење у представи. Пазите да не постанете обележени иначе ћете завршити на таквом острву, порука је ове античке трагедије.

Б. Мијалковић

РЕЧ КРИТИКЕ

ФИЛОКТЕТ

Хрватско народно казалиште - Вараждин

Са нестрпљењем и знатижељом смо ишчекивали старогрчку трагедију „Филоктет“ мајстора драме Софокла у извођењу Хрватског народног казалишта из Вараждина. Редитељ Озрен Прохић нам је понудио једно од могућих исчитавања ове драме, гдје је драматизацију и адаптацију урадио Иван Пенковић, али нас није и увјерио да је то најбољи начин разумијевања свих моралних и етичких дилема које ова трагедија нуди.

Главна радња и све дилеме су се ломиле и сучељавале на хоризонталу Одисеј (Љубомир Керекеш), - Неоптолем (Карло Мркша) - Филоктет (Стојан Матавуљ) која до краја овог комада није понудили публици разрешење бар неких дилема и питања која поставља Софокле. Редитељ се определио за потенцирање етичког, али не и моралног у овом тројном односу, гдје премудри и искусни Одисеј користи млађахног Ахиловог сина Неоптолема да од обиљеженог и повријеђеног на пустом острву Лемносу,

заборављеног и заробљеног, гдје га је болесног оставио Одисеј, Филоктета на сваки начин, а нуди обману и превару, узме славни лук који је неопходан у освајању Троје. И у тим свевременим и универзалним вриједностима старогрчких драма, морал и патња, комфор и неморал, етика и превара, редитељ нам покушава наметнути став да је дилема Неоптолема етичка а не морална и да је његова даља спирала израстања више у правцу моћног Одисеја, иако све знаке његовог карактера и понашања нагињу и ближа су суштински моралном анмоћном Филоктету. Ипак утицај друштва, средине и свих прилика и околности условљавају обликовање према потреби, а не према карактеру. То се експлиците не види у овој представи, јер је и сами крај остао без краја. Бар који смо очекивали.

Представа је постављена тако да не нуди рјешења, већ је све сведено на ствар доживљајног и како је ко разумио Софокла у интерпретацији тима ове

представе. Сценографија Жоржа Драушника, једноставна, јасна и читљива, лимени контејнер као пећина гдје десет година рањен и повријеђен као личност и борац, преживљава Филоктет, а у другој сцени је брод... са свим мобилним столицама, у потпуности испуњава своју функцију и у јасним назнакама, као и читава представа, указује на могуће доживљавање виђењог. Костими Мирјане Загорец и без разумијевања ликова јасно подрцртавају и указују ко је ко и на ком нивоу у вриједносној друштвеној скали.

Посебно, представа наглашава обиљеженог „раном која смрди“ Филоктета, мудрог, подлог, поквареног али моћног интерсцију Одисеја и наивног, потентног, неискусног и лако подговорљивог Неоптолема. У том ланцу карактера и морално-етичких дилема и унутрашњих ломова појединца у друштву, одвија се сложена радња представе из Вараждина.

**Проф. др Ненад Новаковић,
Бања Лука**

Да ли лепо може да буде ружно или нам је свеједно?

Функција позоришта од када је света и века јест да говори истину о нама, односно да нам покаже суму нашега живота, како је говорио покојни глумац Љуба Тадић. Да покаже врлини њено право обиљежје, а руглу његов прави лик и обрис, како је једном записао Шекспир. Позориште може да изабере било какав облик, може да креира било какво лице којим ће се обратити човјеку, свету и времену, али не може да одустане да говори у корист људског бића и његових вредности. Не смије никада издати тог човјека, мора бити стално уз њега, и онда када он на најжалоснији начин падне и пружити му руку да би га поновно подигао. Та безброј пута изговорена фраза како „позориште не може да мијења свијет“ и она још гора, тако честа у модерном театру, како „позориште само поставља питања“, само су отужни примјери слабости данашње позорнице, која је одустала да лијечи човјекове ране, него их непрестано оставља отвореним, готово

мазохистички уживајући у крви која непрестано липти на њеним даскама. Наравно да је бесмислено вјеровати да позориште може спасити свијет, јер нитко сам не може спасити читав свијет, али запитајмо се, иза тог поробљавајућег песимизма, колико стотина, хиљада и милиона људских душа је спашено само једном реченицом коју су кроз историју чули у театру. Људе спашава један случајан сусрет и један добронамјеран савјет мијења човјеков живот из основа, а камоли неће театар који може у мраку дворане увјерити безимено неког да је његов живот промашен и да треба окренути други лист. „Пазите да не погледате ружно неко дијете, коликогод вам се то чини безначајном ситницом, јер и тај ружан поглед може одредити нечији живот“, говорио је Достојевски. Позориште, наравно, није морална читанка или удбеник из лепог понашања али оно не може само „да поставља питања“, већ, нарочито у овом времену у којем је све релативно, где се све може и има исту тежину, оно мора да има став о човјековом 'да' и о човјековом 'не'. Такво једноставно увјерење изразио је стари глумац Перо Квргић, нервом многих уметника позорнице: „Ако се само на два

сата у току представе нетко осјети бољим човјеком, моје појављивање на сцени има смисла.“

Управо такав јасан став пропустила је да заузме представа „Филоктет“ из Вараждина. Тај давни Софоклов текст који говори о човјеку који се супротставља рату, друштвеној већини и политичарима премазаним свим мастима, режисер Озрен Прохић је према властитом признању одлучио на крају „оставити отвореним“, да се не зна на коју ће страну главни јунак, да ли ће се приклонити већини или ће остати вјеран својим идеалима. Нека одлучи публика, иронично је казао режисер на округлом столу након представе. Наравно да публика увијек одлучује и сватко има слободну вољу да за нешто ружно каже да је лијепо, али мисија казалишта је ипак, свиђало се то данашњој слободомислећој моди или не, „да покаже врлини њено право обиљежје, а руглу његов прави лик и обрис“. Зашто ви то нисте показали у овој представи господине Прохићу?

**Бојан Муњин, Трећи програм
Радио Загреб**

РЕЧ КРИТИКЕ

ФИЛОКТЕТ

РЕЧ КРИТИКЕ

Хрватско народно казалиште - Вараждин

Окамењена антика

Зашто?!? То је оно једино, питање над питањима на које треба да одговори свака представа.

Гледајући представу „Филоктет“ Софоклеа, у режији Озрена Прохића, јако је тешко допрети до тога. Комуницирајући са боговима драме, Аристотелом, Јаном Котом, представа као да заборавља да комуницира са људима, сада и овде.

„Филоктет“, као и свака античка драма, говори о угледним, изузетним ликовима, односима и ситуацијама, како би, по дефиницији, појачала доживљај, осећај идентификације код гледаоца, водећи катарзи. Филоктет је грчки јунак који је изопштен да труне од уједа змије на

острву, док поново не затреба својим саборцима у опсади Троје, још више његово свето оружје лук и стрела, некада у поседу самог Херакла. Драма се развија у троуглу, када лукави Одисеј наговори младог Неоптолема да покаже храброст и довитљивост, и одузме оружје разљућеном Филоктету, све док богови поново не узму конце у своје руке и покажу колико им/ нам је карактером свима предодређена судбина. Вечне истине, универзална значења, јасно дефинисане врлина и мана... Милина.

Осим костима (Мирјана Загорец), који подсећа на „Ратове звезда“, модерну сагу о дилемама старим колико и западна цивилизација, представа из Вараждина није доследно актуелизована, осавремења (поступци који одржавају антику и

позориште у животу, не у музејима и библиотекама). Ниједан мотив није деловао проблематизован, сем *deus ex machina* који је заплесао као Џон Траволта (!?) и лука, великог и златног, опасног кад се натегне тетива, али без стрела (!?), што је било изненађујуће с обзиром на то да представа врви илустрацијама, од којих најтеже падају силна преглумљивања, поготово код водећих ликова, како би се тобож' дочарала сва дубина њихових унутрашњих превирања. Филоктет Стојана Матавуља не само да је повређен, принципијелан, подупрт на свој лук, у крвавим завојима, него је и сав мргодан, тешко разочаран и увређен... Одисеју Љубомира Керекеша није било довољно што је генерал над генералима кад је реч о лукавству и моћи којом вешто

манипулише, него се поиграо и театралном лепезом равној свим краљевима код Шекспира, заједно, па и натрухама Пука, да буде још „јаче и слађе“, на нивоу позоришне уметности глуме релевантне половином 20. века. Све са редитељским увођењем овог глумца у сценску игру из публике, са балкона, Хором који коментарише збивања „збуњујућим“ игроказима, телевизорима који су празна атракција, срећом да потврде да су проток времена и околности ипак чињеница, и поред очигледно могућег самозадовољства у окамењености појединих погледа на уметност и филозофију живљења.

**Игор Бурџић, „Дневник“,
Нови Сад**

СТИШАНА АНАЛИЗА

Из судара етичког и прагматичног настаје сукоб, и то политички сукоб. А чим је о политици реч у античкој драми, онда се поступак осавремењивања намеће природом саме драме. Тако је и редитељској поставци Софокловог „Филоктета“ на осавремењивање подстакла сама идеологија ове драме. И

добро да је тако поступио Озрен Прохић: он изоштара судар етичког које персонализује Филоктет (Стојан Матавуљ) и прагматичног реализованог у лику Одисеја (Љубомир Керекеш). Свежину, актуелност и занимљивост појачава прича о одрастању Неоптолема (Карло Мркша). Тако постављена грчка драма о часном војнику Филоктету, којег због смрадне и гнојне ране Одисеј оставља на пустом Лемну, све до трена

док не докона да ће рат добити ако се домогне Филоктетовог чудесног лука, делује као стишана анализа данашњег стања света који се (богови само знају!) ко зна куда креће, или боље рећи бауља.

Хомогени, добро подешен и кореографисан хор спасава представу од монотоније која, у античкој драми, врло често уме да вреба у потаји. Хор не делује као вештачки накалемљен елемент, јер

он не само да коментарише радњу, него се у њу и укључује, говори и метатекстуална уметања, цитате узети с подручја теорије драме и позоришта, а који су ироничног значења. У истој функцији јесте поигравање с тачном мером употреба позоришних знакова, као и видео-технике.

**Проф. др Миливоје
Млађеновић, Сомбор**

ФИЛОКТЕТ

Софоклов "Филоктет" у извођењу Хрватског народног казалишта у Вараждину класично је постављен комад, који углавном стриктно следи наратив. Прича о сукобу дужности и савести, и победи манипулације над обема, испричана је донекле конвенционалним решењима, што се највише односи на Филоктета и Неоптолема, у извођењу

Стојана Матавуља и Карла Мркше. А њихов однос је суштина и гро ове трагедије. Као у каквој реалистичкој драми, они се ломе, надају, тугују или кају, вођени психолошким одредницама, преузевши на себе патос који би требало да се доживи из позиције гледаоца.

Одисеј Љубомира Керекеша негде је на средини од оваквог приступа, ка потпуној стилизацији, којом редитељ Озрен Прохић решава улогу хора. Међутим, доделивши хоровађи, у

тумачењу Сунчане Зеленике Кољевић, и улогу Херакла, учинивши да је она *deus ex machina* на крају комада, улогу хора као "идеалног гледаоца" код Софокла, тек донекле учесника, Прохић зачуђујуће компликује.

Режија се хором највише и бавила; строги, механички покрети, кореографисани, асоцирају на друштво као механизам стројних правила понашања. Хор, у улози морнара, есејизира, коментарише, донекле је и

Неоптолемова савест, и учесник је и сведок, али ето на крају бива и главни манипулатор. Насупрот томе стоји чисто, прецизно визуелно решење Жоржа Драушника. У главној улози ипак музика Давора Бобића, која континуирано води кроз трагедију, доносећи јој неопходну ноту заумног и оностраног.

**Александра Гловацки,
Други програм Радио Београда**

ПОЗОРИШНИ ДНЕВНИК

Драгана Бошковић

Лако је мени.

Зоран Хамовић ми је, срећом, после промоције „Клиове“ едиције „Арс сцена“, поклонио драгоцену књигу „Античко позориште“, Гвида Падуана, која потпуно разбија фаму да је Периклово доба досадно и негледљиво... Зато, драги дневнике, а и због тога што су нам Никола Милошевић са својим „Античким поетикама“, Воја Ђурић и увек саркастични Владета Јанковић, на студијама Светске књижевности отворили трезор антике, као живе материје, мени је синоћни „Филоктет“ лепо легао, са жаром сам га пратила, док ме је с леђа („посадили“ су ме у први ред) притискала готово опипљива материја уздаха, досаде и нездржа у публици. Соофокле је још ономад, у петом веку пре Н.Е. ставио пред Неоптолема, Ахиловог синковића, нерешиву дилему дал да слуша Одисеја и

зај... сиротог Филоктета и узме му лук, па постане јунак, или да слуша своју савест и своје срце. Сторителлинг, ближе речено, спиновање, још ближе, политикантско лагање у очи је колико ондашња, толико („дапаче“) и данашња мода... Моја љубав са Софоклом не укида чињеницу да „Филоктет“ свакако није фестивалска представа, нема довољну комуникативност за театарску фешту... Да га је погледао, селектор би то и сам „укачио“.

Још нешто. Као фестивалски мољац, указујем на јасну чињеницу да публика најволи да види глумце, које зна са тв-а, звезде, којима зна (често нечасну) биографију, којима се диви издалека, електронски. Такође, сваколика шитина са београдске сцене милија је фестивалској публици у унутрашњости, него одлична, ванпрестоничка представа. Намерно не говорим о провинцији. О духовном, не о географском зборим. „Исто такође“, што говоре тв водитељи, и редитељи преферирају „београдчиће“, када раде представе ван круга двојке. Шта је важно то, што им је у ансамблу, или надхват руке, у граду, глумац коме не треба плаћати за свако играње пут, смештај, хонорар... Понекад се локалном ансамблу „преконосира“ довођењем звучног

глумачког имена, као касаштихом, а понекад су то и јавности скроз непознати глумци. Уосталом, зна се да се драматично п(р)ојављује само у два случаја или је неко отишао, или је странац дошао у град. Дрме у закулисним радњама никад доста!

Ако неки добар глумац, из Србије, и „ускочи“ у популарну престоничку представу, а нарочито ако је „преузме“, хитро се тражи алтернатива из бееоградских позоришта. Београдска сцена у београдском цепу!

„На раскршћу“ светова, што несрећни Балкан јесте, боје Србије, у овогодишњој селекцији, брани само „Балкански шпијун“, београдског Народног позоришта. Како остали учесници Главног фестивалског програма нису престонички (осим Скопљанаца), можда је било храбрије изабрати неку нашу представу из унутрашњости, а има их ове године, зачудо!... Нећу да наводим примере, јер, подсећам (се) да ме овде нису примили у критичаре (можда зато што сам их изабрала у пет најбољих представа у Србији у прошлој години)... Одлична представа „Балкански шпијун“, „дежурна“ на свим нашим фестивалима, свакако је могла бити показана Нишлијама и на гостовању...

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ

ПРЕДСТАВЉЕНИ ПОЗОРИШНИ ЧАСОПИСИ

Финансије честа бољка позоришних часописа

Позоришне новине „Лудус“, које објављује Удружење драмских уметника Србије, часопис за позоришну уметност „Сцена“, чији је издавач Стеријино позорје, као и часопис „Казалиште“, иза кога стоји хрватски ИТИ центар, представљени су јуче у оквиру пратећег програма фестивала „Театар на раскршћу“.

Часопис „Лудус“, како је истакла његова главна уредница, новинарка Тајјана Њежић, последњих година има проблема са финансијама, тако да је последњи број изашао у децембру 2018. године, а претходни две године пре тога. Актуелни број „Лудуса“ посвећен је глумцу Небојши Глоговцу, коме је постхумно додељена награда „Добричин прстен“, и значајним јубилејима, међу којима су 150 година Народног позоришта у Београду, век Удружења драмских уметника Србије и седам деценија Југословенског драмског позоришта.

Тајјана Њежић сматра да интернет не може да надомести ту врсту публикације, и да би „Лудус“, када би излазио месечно или двомесечно, могао да, као раније, понуди прави пресек културног и позоришног живота, а самим тим и контекста у коме се живи, а да је, у случају нередовног излажења помало осуђен на форму публикације одређене пригодама.

„У сваком случају, не предајемо се, а стање је такво какво је“, закључила је уредница „Лудуса“.

Милош Латинковић, главни уредник часописа „Сцена“, истиче да је срећна околност што тај часопис издаје „Стеријино позорје“, које је битно и за међународну сарадњу и као један од кључних центара за специјализовану позоришну литературу.

Главни циљ који је себи поставило уредништво „Сцене“, према речима Латинковића, јесте да часопис излази четири пута годишње и да следи озбиљан концепт који се тиче садржаја.

„Из броја у број идемо ка неком, у овим могућностима готово идеалном квалитету прилога које можемо да добијемо са овог простора“, навео је Латинковић, истичући да је часопис отворен за балкански простор, простор Југоисточне Европе и света.

„Желимо да будемо часопис који се може читати и ван нашег простора и били би препознатљивији када би 'Сцена' излазила на латиници“, навео је Латинковић.

Александар Милосављевић, актуелни члан уредништва „Сцене“, био је члан и раније редакције „Сцене“ која је, како је рекао,

у истом дану поднела оставку када је издато саопштење да мора бити штампана на ћирилици.

„Иако ја пишем на ћирилици сматрам да је за часопис због размене и доступности боље да излази на латиници“, навео је Милосављевић.

О хрватском ИТИ центру, удружењу грађана који се баве театарском уметношћу, и часопису „Казалиште“, који излази као месечник, говорио је хрватски театролог Дарко Лукић. Некадашњи позоришни часописи „Хрватско глумиште“ и „Пролог“ више не излазе, тако да тренутно од папирних издања постоји само „Казалиште“, које нуди и пресек регионалних фестивала, а у наредном броју биће представљен „Театар на раскршћу“.

„Све се преселило у дигитални свет, јако је пуно портала који се баве театром“, рекао је Лукић. Часопис сваке године аплицира за средства од града Загреба и Министарства културе, и увек је добијао новац, али не исти износ.

„Часопис се по садржају ради професионално а по начину волонтерски. Договор је да чланови ИТИ-ја немају хонораре, како би могли да омогућимо макар симболичне хонораре спољним сарадницима“, навео је Лукић.

ЛИЧНЕ И ДРУШТВЕНЕ ПАРАНОЈЕ

„Балкански шпијун”, текст Душан Ковачевић, режија и драматургија Татјана Мандић Ригонат, Народно позориште у Београду, сцена „Раша Плаовић”

Радњу изузетне трагикомедије карактера и нарави, „Балкански шпијун“ (1983), редитељка Татјана Мандић Ригонат је сместила у савремено доба, околности видео надзора и огромног утицаја медија. Ковачевићева апсурдна фарса и, у исто време, урнебесна трагедија, одвија се у кабареетским оквирима које уживо на сцени обликује оркестар (композитор Ирена Поповић Драговић). Сонгове пева Радио-спикерка, само звучна појава из оригиналног текста, која је овде постала елегантна

Производња непријатеља у нашој земљи је свакодневна. Више нема човека који нешто каже или чини, а да не осећа зебњу да ће можда доћи на насловну страну некаквих новина и бити прозван за непријатеља земље само зато што мисли изван пожељне матрице. А те матрице се као на неком вратоломном рингишпили смењују из дана у дан...

Илија Чворовић је и конкретан човек и парадигма, мада је атипичан, јер све што ради ради из срца и душе, а не за новац. Има 50 година. Није лежао на Голмом отоку, то је тема која је била табу 80-их, а данас осетити се пониженим, изневереним и претворити се из жртве у прогонитеља може да проистекне из многих других околности. Он је неко ко је имао земљу, Југославију, која се крваво распала. Он и данас воли своју земљу, Србију. Идентификује се као жртва са земљом и са народом који доживљава као жртве историје и неправде. То преузимање улоге жртве је такође опасно и тиме се у представи бавимо...

Волео сам Југославију, и сад волим Србију, моју земљу јединицу... а ви не знате кад вам је доста, изговара Илија Чворовић 2018. године на сцени Народног позоришта у Београду.

Тања Мандић Ригонат, редитељка

телевизијска спикерка, физички присутна (Вања Милачић). Поред извођења старих носталгичних песама, на пример „Девојко мала“, које повремено попримају жестоку, бунтовну, панк форму, спикерка изговара текстове које препознајемо као савремену медијску пропаганду. Те најаве намећу теорије завере и друштвено-политичке зидове, стварају непријатеље. Њен пластичан говор се преноси на екрану у позадини, са малим закашњењем, што схватамо као знак медијских неистинитости, односно чињенице да је наступ намештен, наметнут.

(...)

Игра глумца је, поред изузетних вредности драмског текста, највећи адут представе, функционално дизајниране (сценограф Бранко Хојник, костимограф Ивана Васић). Љубомир Бандовић са одлучном лакоћом

ДАНАС НА ФЕСТИВАЛУ

ПЕТАК, 15. март

20:00 Сала Народног позоришта у Нишу

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ / Сцена „Раша Плаовић”,
Београд, Србија

Душан Ковачевић

БАЛКАНСКИ ШПИЈУН

Режија: Татјана Мандић Ригонат
Драматургија: Татјана Мандић Ригонат
Композитор: Ирена Поповић Драговић
Сценограф: Бранко Хојник
Костимограф: Ивана Васић
Лектор: Др Љиљана Мркић Поповић
Сценски покрет: Анђелија Тодоровић
Монтажа филма: Јелена Тврдишић
Камерман: Дејан Стојановић
Продуцент: Вук Милетић
Организатор: Немања Константиновић

Лица:

Илија Чворовић Љубомир Бандовић
Даница Чворовић Нела Михаиловић
Ђура, Илијина сестра близнакиња Душанка Стојановић Глид
Соња Чворовић Катарина Марковић
Подстанар Милутин Милошевић
Спикерка Вања Милачић

Музичари: Владимир Гурбај, кларинет; Елио Ригонат, гитара;
Иван Мирковић, хармоника; Реља Дербогосијан, бубањ

Лица у филму: Борис Комненић, Бранко Видаковић, Вјера
Мујовић, Оља Бећковић, Александра Коларов, Дуња Костић,
Немања Константиновић

ИЗБЕГЛИЧКА песма из збирке *Регата папирних бродова* Марка
Томаша

Текст сонга ЦИА-БИА: Татјана Мандић Ригонат

Организатор на пракси: Дијана Тодоровић
Инсписијент: Сања Угринић Мимица
Суфлери: Даница Стевановић и Ања Гавриловић
Асистент сценографа: Дуња Костић
Асистент костимографа: Андреа Самаринић
Мајстор светла: Миодраг Миливојевић
Мајстор маске: Марко Дукић
Мајстор позорнице Зоран Мири
Мајстор тона: Роко Мимица

игра Илију Чворовића чије грчевите напоре да улови издајнике и спаси земљу разумемо и као очајничка настојања да себе рехабилитује, да докаже властима своју лојалност држави, некада Југославији, данас Србији. Нела Михаиловић је психолошки уверљиво и комички ефектно представила Илијину жену Даницу, типично балкански покорну следбеницу мужа, домаћицу која по читав дан пребива у кухињи. Њихову побуњену и непомирљиву ћерку Соњу такође психолошки и комички делотворно игра Катарина Марковић. У сцени која приказује њен сукоб са мајком, због оца, у први план излази чиста, огољена трагичност Ковачевићевих ликова, у већем делу радње замаскирана апсурдном комичношћу.

Ана Тасић

Критика је објављена у Политици, 4. 10. 2018. (део критике)

ПРАТЕЋЕ МАНИФЕСТАЦИЈЕ

ПЕТАК, 15. март

18:00 Промоција књиге

„Увод у примијењено казалиште“, аутор Дарко Лукић

О књизи говоре:

Дарко Лукић, аутор,

Александар Милосављевић, критичар

Спасоје Ж. Миловановић, театролог

Издавач: Народно позориште у Нишу

За издавача: Спасоје Ж. Миловановић, директор

Редакција: Миљана Николић, Александра Гојковић,

Биљана Мијалковић, Тихомир Јовановић

Фото: Никола Милосављевић

Тираж: 100 примерака

Штампа: Boom Basic doo, Ниш

Народно позориште Ниш

Синђелићев трг бб, 18000 Ниш, Србија

Централа +381 (0)18 527 371

Управа +381 (0)18 245 441

Благајна +381 (0)18 245 472

Маркетинг +381 (0)18 245 478, +381 (0)18 209 220

E-mail: npnis@narodnopozeristenis.rs

direktor@narodnopozeristenis.rs

uprava@narodnopozeristenis.rs

marketing@narodnopozeristenis.rs

Tehnika@narodnopozeristenis.rs

ОРГАНИЗАТОР
ФЕСТИВАЛА

ПОКРОВИТЕЉ
ФЕСТИВАЛА

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

ГРАД НИШ

ПРИЈАТЕЉИ
ФЕСТИВАЛА

ПАРКИНГ СЕРВИС НИШ
да увек има слободног места

STATUS
VINARIJA

МЕДИЈСКИ
ПРИЈАТЕЉИ
ФЕСТИВАЛА

Народне новине

zона PLUS

radio.
internet.
magazin.

Naissus inf

Informativno zabavni portal Srbije

